

Alguna cosa fa pudor a la República d'Àustria

Pablo Sánchez Centellas / @pa_Sanchez_1978

Demà, 22 de maig, Àustria viurà la segona volta de les eleccions presidencials. **El resultat de la primera ha estat un altre d'aquells terrabastalls polítics que comencen a ser curiosament regulars.** El candidat del partit ultradretà FPÖ, **Nobert Hofer**, va guanyar la primera volta el passat 24 d'abril, amb un 36,45% del vots. Va superar fins i tot el millor resultat del líder històric del partit, **Jörg Haider**. És la primera vegada, des de la Segona Guerra Mundial, que cap dels dos partits principals del país no estan representats a la segona volta. **L'abstenció, del 35%, també va ser històrica.**

El segon va ser el candidat del Partit Verd, **Alexander Van der Bellen**, que va obtenir el 20% dels vots, el tercer candidat va ser una independenta, **Irmgard Griss**, amb el 18%, representant de l'ala progressista del moviment catòlic. Els dos partits que formen la gran coalició al govern des del 2008 i que han marcat la vida política austríaca els últims 70 anys van rebre l'11% i el 10% dels sufragis, respectivament. **Rudolf Hundstorfer**, ex-president de la Confederació sindical i ministre d'Afers Socials, és membre del SPÖ i va rebre l'11,1%, en cinquè lloc, el conservador **Andreas Khol**, tot just un 10%. Aquests dos partits, ara fa deu anys, a les eleccions federals, feien junts el 70% dels vots.

Boicot

L'any 2000, quan l'FPÖ va donar suport al govern de la dreta, vàrem viure una onada d'indignació i rebuig a tota Europa contra l'acord. Resolucions del Parlament Europeu, declaracions de la Comissió i molta pressió per tal que l'ÖVP no ho fes. Durant anys, es va fer un buit a la dreta austríaca. Avui, aquest escenari seria impensable. El FPÖ sembla un partit dretà, però al costat de **Viktor Orban** a Hongria o **Robert Fico** a Eslovàquia (socialista), té un caire menys agressiu. Com que són austríacs, potser deuen ser més seriosos. El seu candidat era un home amb una discapacitat, imatge poc habitual d'aquests moviments. I cal recordar que, ara mateix, l'extrema dreta ja té un grup al Parlament Europeu i dóna suport als governs suec, finlandès o danès.

En lloc de donar el seu suport al candidat del Partit Verd, els partits majoritaris a Àustria estan fent la cort al FPÖ. **Aquest és el veritable terrabastall polític que Europa no vol veure.** El problema és que la política de retallades de tots els partits fa que els temes que acaparen el discurs polític siguin el racisme, la política d'identitat... i en això sempre guanya la nova dreta racista i neoliberal.

Qui guanya i qui perd?

De fet, per la socialdemocràcia austríaca la crisi és terrible. El seu candidat **Rudolf Hundstorfer** va ser dirigent del sindicat dels serveis públics i, després, de la confederació austríaca. Un home influent, en teoria. Àustria és un estat bastant corporatiu, on les cambres de comerç i de treball són de afiliació obligatòria i, quan es vota, es fa com a obrer, camperol, empresari, professió liberal, etc. El candidat socialdemòcrata, ex sindicalista, va rebre el 10% del vot dels obrers d'Àustria. Això evidencia la ruptura dels socialistes amb les seves bases històriques. **Un fenomen que també veiem a d'altres països.** I ni tan sols és una divisió camp-ciutat; dels 1.474 col·legis electorals a la ciutat de Viena (la roja, li deien), el Partit Socialdemòcrata només és la primera força electoral en tres. **A la ciutat on sempre hi han governat ells!**

La resposta de l'elit del partit és dir que, si l'FPÖ canvia de líder, el polèmic **Heinz-Christian Strache**, es podrien plantejar una col·laboració. **La deriva política de la socialdemocràcia**

europea és total. Aquesta proposta ve després de quasi perdre Viena davant de l'FPÖ, amb **Strache** de candidat, i de pactar amb la FPÖ a Burgerland, al juny de l'any passat. **Precedents per a una futura coalició nacional?**

El Partit del Socialistes Europeus (PES) sembla no dir res d'aquesta deriva, però tampoc cal ser tan durs. Només fan comunicats de premsa quan algú dels seus guanya alguna elecció, cosa cada vegada més infreqüent. De fet l'extrema dreta li treu vots a l'esquerra, ja que ha adoptat alguns dels seus missatges; ja hem parlat en aquest blog [altres vegades](#) de la mala salut dels socialistes, però voler pactar amb ells és posar-se a beure per deixar de fumar.

El president austríac té uns poders molt importants: si **Hofer** guanyés amb ampla majoria, podria dissoldre el Parlament i governar ell tot sol. La constitució austríaca és corporativa i presidencialista, com la República de Weimar. No estem pas insinuant que Hofer sigui Hitler. Tampoc no oblidem, però, que el debat polític gira al votant de la crisi dels refugiats. Es tancarien les fronteres, molt probablement. Potser el càlcul dels socialistes és entrar al govern amb FPÖ per assegurar l'estabilitat. **Si això fos així, seria la fallida de la socialdemocràcia més gran des de fa molt temps. Un altre clau al seu taüt?**

Les alternatives

Sempre queda la esperança que el professor verd guanyi, tot i que les enquestes no són gaire afalagadores per a l'exprofessor, però els moviments, tant de l'ÖVP com de l'SPÖ, semblen indicar que ells mateixos no s'ho esperen pas. De fet el canceller socialdemòcrata va dimitir el passat 9 de maig, en el que sembla un moviment per facilitar possibles acords de govern. **Walter Faymann** deia que no tenia el suport del partit, un partit dividit pel futur govern on sembla que l'FPÖ hi serà. L'esquerra radical creu que cal sortir al carrer i va convocar una manifestació el passat 14 de maig, 'Offensive gegen Rechts' (Ofensiva contra la dreta), tot fent una crida al boicot i a la resistència, és a dir, plantejant el boicot al futur president. **Àustria viu hores de radicalització...**

Sigui quin sigui el resultat, la crisi dels partits "tradicionals" redibuixarà del tot el paisatge polític austríac. La crisi dels refugiats continuarà donant ales als partits d'extrema dreta i el moviment socialista haurà de triar entre lliurar la seva base a l'FPÖ o trencar la política de gran coalició amb els partits de dreta. Esperem que el trèngol del socialisme austríac serveixi perquè tota la socialdemocràcia europea faci balanç. **Ho vam dir de Grècia. Ho podem dir també dels festejos amb Ciutadans.**